

Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.

Előfizetési ára 2 P, példányonként 20 fillér.

A szenvedés Önkéntese.

Első hallásra szinte ellentmondásnak tűnik fel, hogy valaki a szenvedést keresi. Jellegzetes emberi tulajdonság, hogy mindenki fél a szenvedéstől. Állandó emberi törekvés van bennünk, hogy az életet minél kényelmesebbé tegyük. A technikai vívmányok egész légiója rendelkezésre áll, hogy ezt a vágyat teljesíthessük. S ha úgy történik, hogy ez a technika nem tud azonnal rendelkezésre állni, hát elkeseredik a mai ember és zugolódik, sokszor idegösszeroppanást kap. Nem veszi észre, hogy a túltengő mechanizálás maga is szenvedés. A kor vívmányai felett rendelkezni, köztük irányító szerepet vállalni s szinte automatizált életet élni, magában véve is szenvedés. Mikor tehát az ember menekülni akar a szenvedéstől, valójában a szenvedés karjaiba fut. Olyan, mint az árnyék, követi az embert. S higgyük el, hogy nemcsak a pincelakás kenyértelen embere, nemcsak az élet rokkantjai, hanem még az irigyelt emberek is ismerik a szenvedést. Besurran a szenvedés a paloták ajtajain, otthonos a szalónokban, belép a vezérigazgató szájába épúgy, mint az előszobába, ahol a szerény jövedelmű altiszt húzódik meg és nem kerül ki a kis nádfedeles falusi házakat sem.

A szenvedés örök problémája maradt az emberiségnek. A piramis építő fáraó minden hatalma mellett és érezte a szenvedést épúgy, mint a mai multimilliárdos ember. Mert nemcsak testi, hanem lelki szenvedés is van. És talán az utóbbi sokszor még élesebb, mint az előbbi.

Valaki azonban járt közöttünk, aki a szenvedés értékelméletében iskolá-

zott volt. Aki a mindenki által került szenvedésben nagy értéket látott. Benne látta a boldogság csiráját meghúzódni. Az égküldötte Istenember volt az első, aki nem futott a szenvedés elől, hanem kereste és értékelte azt. Már az ószövetség nagy prófétája, Izaiás is «vir dolorum»-nak, a «fájdalmak férfianak» jövendőlte meg. S az Úr Jézus valóban az volt, a szenvedés önkéntesc. Ő nem azt hirdette, hogy fussunk, meneküljünk a szenvedés elől, hanem így oktatott: Ha valaki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye föl keresztjét és kövessen engem. Mert aki meg akarja menteni életét el fogja azt veszteni; aki pedig elveszti életét énérétem, meg fogja azt találni. (Mt. 16, 24—25.) A megvetett és rettegett szenvedés így lett ragyogó lépcsővé, melyen át az örök boldogsághoz juthatunk. Jézus elvette a szenvedés keserűségét és azóta a szenvedésbe valami édes mellékíz is belevegült.

Az örökké szenvedő ember a szenvedő Jézusban testvérét látja. Érdekes, hogy akik boldogságot ígértek az embereknek, azok végül is csak keserűséget nyújthatnak. Jézus szenvedést ígért és boldogságot nyújt érte. Még apostolait is nem hangzatos programmal, nagy ígéretekkel toborozza maga köré. Sőt nagyon is hangoztatja a reájuk váró szenvedést. «Mert átadnak titeket a törvényszékeknek és megostoroznak benneteket zsinagógáikban; és a helytartókhoz és királyokhoz hurcolnak majd énérétem.» (Mt. 10, 17—18.) «Nem nagyobb a szolga uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldözni fognak.» (Ján. 15, 20.) Ilyen biztatások után is lelkesen csatlakoztak és csatlakoznak ma is melléje.

A szenvedések korszakainak emberei ezért értik meg annyira Krisztust. A mi korunk is szenved, mert menekülni akart a szenvedéstől. És most, mikor szenvednie kell, talán jobban megérti az érte szenvedő Krisztust. Nemcsak megérti, de egyben csodálja is, hiszen ő a szenvedés önkéntese értünk. Szennved ma is értünk misztikus értelemben. Mert a hozzásimuló lelkek szeretete mellett ma is sok mellőzést, megvetést, szentségtörést, káromlást kell elszenvednie. Az Eucharisztia Ura tehát továbbra is a szenvedés önkéntese maradt.

A nagy Szennvedőt követő jeruzsálemi asszonyok könnyeivel és a meleg szívé Veronika részvétével vegyük körül a szentségház Urát. Legyünk körülötte az engesztelés és szeretet önkéntesei, hogy a megdicsőülésben osztályrészesei lehessünk.

Kiss István.

Húsvéti szertartások Rómában.

(Ütiemlékek 1940-ből.)

Minden zarándoknak, aki Rómába érkezik örökös vonzó mágnes a Szent Péter-bazilika, mert ha az örök város egyéb bazilikáit, műemlékeit tanulmányozgatja is, közben mindig visszatér újabb impressziókat szerezni a Szent Péterbe, amelynek szépségével betelni nem tud, s ahol annyi a látnivaló, hogy már az első nap belefáradunk. Nagyszerű látványt nyújtanak a bazilika remekművű kápolnái, mindegyik pazarisztisítésű kupolában végződik. Kúzel a szentségkápolnához van a keresztkápolna, lift van benne felszerelve a Szentséges atya részére, ha lejön a szentségkápolnába adorációra. A kápolnák rendszerint zárva vannak, nagyszombaton azonban nyitva volt a keresztelő kápolna, hatalmas bronz keresztelő-medencéjénél sok kisgyermeket kereszteltettek. Boldog gyermekek, kik Szent Péter kapuján lépnek be az anyaszentegyházba!

A jobb mellékhajóban páratlanul szépek a pápák márványszobrai, mellettük kétoldalt nőalakok szobrai jelképezik az egyes erényeket. Drágakincse a baziliká-

nak a jobb kereszthajó oltárában nyugvó Szent Petronilla szűz, akit a hagyomány szerint még Szent Péter apostol keresztelt meg. Kár, hogy sírja nehezen közelíthető meg, mert ide rakják le a tömérdek csillárt, amivel a bazilikát a szenttéavatáskor kivilágítják. A bazilikában az apostolfejedelmen kívül Szent Tádé és Szent Simon apostolok, Nagy szent Leó pápa és Nazianzi szent Gergely holttesteinek vannak az egyes oltárokon eltemetve. A főhajó padlóján mozaikköves emléklap van elhelyezve az 1933-i megváltás szentéve emlékére, — XI. Pius pápa készítette. Továbbmenve ugyancsak a padozaton díszes bronzozetta van, levelei között a bazilika kis sirboltjára látni le, ahol a szentéletű X. Pius pápa van eltemetve. Most már mellette pihen XI. Pius pápa is, mindkettőjük sírja egyforma fehér márványból készült. X. Pius pápának, a kisgyermek papjának sírja előtt alig kapok helyet a térdeplőn, szüntelenül jön a sok olasz mama és hozza kisgyermekét megköszönni a Szent Pápának, hogy megengedte a gyermekeknek a korai szentáldozást. Koporsóját elborítják ibolya- és barkacsokrokkal a buzgó olasz hívek, de jut a virágokból bőven XI. Pius pápa sírjára is. Ott nyugszik még az első világháború nagy békepápa XV. Benedek is, értékes bronzból készült szarkofágja szülővárosának Bolognának ajándéka.

Imádságomban cseneytűszó zavar meg, felsietek a kriptából és látom, hogy a kupola erkélyéről óriási ereklyetartókban rengeteg szentnek az ereklyéjét hozza ki a bazilika papsága és áldást adnak velők a jelenlevőkre. Egyik prelátus papírlapról hangosan olvassa annak a szentnek nevét, amelyiknek reliquiáival az áldást kapjuk, egy másik kihozza az ereklyét, egy harmadik pedig visszaviszi őket az erkélyterembe. Imazsámolyra térdelek, hogy úgy fogadjam az áldást s kezdve az ősegyház szentjeitől a legújabb kor szentjeiig hallgatom, amint neveik felszendülnek az olvasó prelátus ajkán: Szent István vértanu, Szent Pál apostol, Szent Lukács evangelista, Szent Lőrinc diákonus, Loyolai Szent Ignác, Szent Alajos, Bosco Szent János, Galgani Gemma, Eudes Szent János és így tovább vagy ötven-hatvan ereklyét hoznak ki, körülbelül egy órát vesz igénybe az áldásceremónia. A pápai oltár körül néhány száz ember borul térdre, aki ebben az órában, véletlenül a bazilikába jött, mind örült, hogy részese lehetett a «benediziónak». Ennek végeztével jegyet váltok a sekrestye-palota kincstárába. Itt aztán teremről-teremre menve lehet gyönyörködni a nagy üvegszekrényekben elhelyezett pompásabbnál-pompásabb kelyhekben szentségtartókban, amelyek itt mindenféle nagyságban, formában találhatók a legegyszerűbbtől a legdíszesebbik. A kincstár három legértékesebb darabja a pápai tiara. Nagy Károly császár koronázási palástja és az arany róza, amit a pápa nagybőjt negyedik vasárnapján szentel meg s valamely fejedelmi személyt ajándékoz meg vele. Ebből az arany rózsából most hármat is látok itt egy színaranyból készült virágvázában. Külön látványosság az üvegszekrényekben a sok remek miseruha és vecsernyepalást.

Azonban már délután három óra van, kezdődik a lamentáció a bazilikában, elhagyom hát a kincstárt s igyekszem magamnak helyet biztosítani a szentélyben, mert nem mindennapi élmény Jeremiás siralmait hallgatni a pápai énekkartól, a Capella Sixtinától. Telve van már papsággal a szentély, előttem ép a vatikáni kanonokok ülnek, akiknek a prémgallérijaikat oldalt széles lilaszínű szalagcsokrok kötik össze. Van itt most bőven prém és bíbor, azaz inkább lila szín, mert a római papság a nagyhétre felcseréli a bíbort a violaszínnel. Amde egyszerre felhangzik a mennyei kórus! Bár nem a teljes kar énekel, mint a pápai misén, még így is feleséges élmény hallgatni ezt az énekkart, aminőhöz hasonló sehol másutt nem hallani. A kórus és az orgona itt vannak a szentélyben, de a tribünökkel úgy körül vannak zárva, hogy senki nem láthatja őket s így még inkább átadhatjuk magun-

kat a fülbemászó énekhangok élvezetének. Közben tekintetem megpihen a fölséges szépségű föltáron, amely felett négy egyházatya szobra tartja Szent Péter apostol pápai trónszékét, amit még Pudens szenátortól kapott az apostolfejedelem. A trónszék felett színes ablaküvegen a Szentlélek galambképe, amelyen most csillogva vibrálnak az aranyos napsugarak s ezerféle fényt vetítenek a főpapi selymekre, prémekre.

A nép pedig egyre özőnlík a bazilikába, pedig már 6 órára jár az idő s a lamentációk vége közeledik. Megfigyelem, hogy mily érdekes szertartás kezdődik: a bazilika papsága lemossa Szent Péter oltárát. A szentélyből mindnyájan a pápai oltárhoz mennek, kezökben szép sárga rózsza-alakú cirókot visznek, három-három főpap a pápai oltár két oldalán állva felváltva hangosan egy-egy zsoltárt imádkoznak, mialatt a többi pap kis ámpolnából szenteltvizet önt az oltárra, s a kezében levő sárga rózsával lemossa az oltár lapját. Az olaszok úgy magyarázzák e szertartást, hogy az oltár Krisztust jelképezi s az Ő szent testét is lemosták sírbátétele előtt, tehát ez a szertartás ennek szimbóluma. A pápai oltár körül rengeteg ember szorong, nagyon sok pap is, akik a szertartásban nem vesznek részt, úgy a papok, mint a hívek éber figyelemmel nézik az oltárnál történő cselekményt s amelyik főpap nem önti elég ügyesen a szenteltvizet az oltárra, vagy véletlenül többlet önt ki az ámpolnából, hogy a vízből nemcsak az oltárra, hanem a földre is jut, hát akkor a közönség róla szedi le irgalmatlanul a keresztvizet. Mert a hallgatóság vérbeli olasz, éppen ezért nem is hallgat, hanem dél minden temperamentumával karbatett kézzel, fejcsóválásokkal, hangos megjegyzésekkel ad kifejezést nemtetszésének, — csak úgy röpködnek a szegény monsignórek felé a maliciozus szellemességek, itt tehát csak tökéletesen és áhítattal lehet végezni a szertartásokat, ha nem akar valaki a legerősebb kritikának áldozata lenni.

Az emberek azonban szüntelenül tömegével jönnek a bazilikába, már talp-alatnyi hely sincs, este 7 óra van, most lesz a záróaktusa a nagycsütörtöki szertartásoknak, a bazilika legszentebb ereklyéivel: a szent lándzsával, Veronika kendőjével, Urunk keresztarabjával, Szent András apostol koponyájával, erre jön a sok nép. A papság a mellékhajóba felsorakozva jön át az áldásra a főhajóba, kezökben a sárga rózsával festői ünnepi körmenet, kétoldalt kíséri őket a pápai katonaság. Harangszó jelzi az áldást, amire a tömeg térdreborul. Este nyolc óra van, mire a sok néptől kijutok a bazilikából. A Szent Péter-téren autó- és konfliktábor fekete tömege nyüzsg, van most dolguk hazaszállítani a messzebb lakókat. Amikor a kolonnádok alatt jövök megfigyelem mily széles rengeteg terjedelmű a bazilikát körülvevő oszlopcsnak, két oszlopsora között elférnek a fiakkerek s az autók. Már kilenc óra felé jár az idő, mikor a villamosra várva merengve állok a Tiberis partján, ahol éppen halászok vonsozzák partra hálóikat. A nagycsütörtöki csillagos éjtszakába a Halász-bazilika kupolájának sötét szillhuette szökik az ég felé s a római estében csendes áhítattal nézem a bazilikák királynőjének árnyékát: „Sem régi templomok, sem mai oltárok nem lépnek nyomodban Te egyetlenegy érték, mely érdemes, hogy benne az igaz Istent dicsérjék.” (Byron.)

Hoffer Ilonka
főv. rk. hitoktató.

„Az Úr Jézus legyen egyedül a szívedben, hogy te magad ne légy ott soha egyedül.”
(Jézusról nev. Mária Anya.)

* * *

„A szenvedés boldogsággá válik az olyan léleknek, amely igazán megérti, mi az Úr Jézus keresztye.”
(Jézusról nev. Mária Anya.)

Kánter Károly mint hitoktató.

A kilencvenes évek első felében, 1893—97 között, szentéletű Prelátus Urunk, mint a belvárosi plébánia káplánja, az Angolkisasszonyok intézetében hitoktatóképen működött. É sorok írója három éven keresztül volt tanítványa s boldogan emlékezik vissza reá, hogy e kiváló férfiú és szent pap oktatásában része volt. Kánter főtisztelendő Úr mindnyájunk osztatlan tiszteletét bírta. Órája alatt mindig nyugodtan viselkedtünk és figyeltünk. A pajkosabb leánykák sem tettek reá soha semmi féle megjegyzést, mint azt a tanárok, tanárnőkre szokták, — hiszen egyértelműen szentnek tartottuk. Azt mondtuk egymás közt: olyan, mint Szent Alajos, mert nem néz senkire! Olvastuk ugyanis akkoriban, hogy Szent Alajos nagy aszketikus összeszedettségében, szemeit mindig lesütve tartotta, ha nőikkel beszélt. Neki is az volt a szokása, ha feleltetett bennünket mindig a noteszába nézett, — s úgy gondolom, hogy csak a hangunkról ismert bennünket. Nagyon világosan, könnyen érthetően magyarázott. A belőle kiáradó élő hit, reánk kis leánykákra is nagy hatást gyakorolt s érzem, hogy ez képezte későbbi hitéletünk fundamentumát. Aki tanítványa volt, el nem feledheti soha! — Türelmetlen, vagy indulatos nem volt velünk soha, mindig szelíden, enyhe mosollyal korholt. Ha hiába igyekezett, hogy a tudás szekerének megakadt kerekeit megindítsa, ezt szokta mondani: «ezt máskor jobban meg kell tanulni», — vagy «ezt jobban meg kellett volna tanulni». Ennyi volt az egész s még mosolygott is hozzá. De azért a kis bűnösnek mégis sirásra görbült a szája, megérezte, hogy méltatlanságot követett el a szent hitoktatóval szemben, amiért nem vett magának több fáradságot a lecke megtanulására. Az oltáregyleti vasárnapokon, mi zárdanővendékek is résztvettünk a délutáni szentbeszédén. Azóta sem hallottam nagyobb meggyőződéssel, lángolóbb szeretettel beszélni az eucharisztikus Jézusról. Az a tűz, ami bensejéből áradt, szinte átcsapott reánk, igen, tőle tanultuk meg először, szeretni a szentségi Jézust! — Legyen áldott emléke szent hitoktatónkak s kérjük, vezessen onnan felülről is bennünket az igaz úton, mi pedig esedezünk az Eucharisztia nagy Királyához, hogy adja meg neki udvartartásában a megillető helyet, — az Egyház kanonizált szentjei és boldogai sorában.

Kongreganista.

Fénysugarak az Aranynapból.

Elnézem az Oltár magasságában az Aranynapot. Tüzek áradnak belőle. Sugarak villódnak felém... Szeretnék beleállni az özönbe és írni nagyon sok apró kis élményt, hiszen olyan drága, olyan meleg, olyan aranyos az Eucharisztia, amint ragogy és sziporkázik a tündöklő monstanciában...

Most csak pár morzsát gyűjtöttem egybe elnélkedéseimből és kedves kis könyveimből. Oldalakat lehetne írni, én csupán kiragadom a lényegét. Nem is szedem jól átgondolt, megszámozott pontokba, így természetesebb...

Emlékszem, mint kislány is mennyire szerettem az Eucharisziát... Ezért mily dicsőn kezdődött életem hajnala! De azután?... Akkor lelkem fényes és illatos volt. Kegyelmed harmatja az ég gyémántjaival és gyöngyeivel ékesítette és tette értékessé.

Pontosan tudom, milyen mélységes hatást gyakorolt reám, mikor a fehér szent Ostya felém jött... amint nyelvemre ereszkedett... Keveset értettem ugyan a nagy titokból, de egy boldogsággal tele világot éreztem, mintha az égben

lettem volna! Még látom fehér ruháskámat, még hallok... áldozási énekeinket... gyermeki imáinkat... És azután e boldogság, szerető atyámnak... és jószágos anyámnak arca! És azután?...

Az a hajnal egy csodálatos napkelte volt... a nappal már erős vihar támadt, sőt valóságos orkán... és az est? Jóságos Údvözítőm, milyen lesz életem estélye?

Vajjon sírom sötét csendjéig kell-e fájdalmas emlékeket magammal cipelnem? Első szentáldozásom dicső reggelére nem következik-e az utolsó áldozás esti pirja? Végső szentségek nélkül meghalni?... és én ezt az elhagyatottságot megérdemeltem!... De megengedhetné-e ezt irgalmas Szíved?

* * *

A keresztény élet alapja a hit. «Az igaz hitből él». A hit mondja meg az élet örök célját (Isten boldogító látása és bírása) és földi célunkat (kialakítani magunkban Krisztus képe-mását); és a hit mutatja meg az eszközöket a cél elérésére.

Hiszünk mindennapi életünkben, szüleinknek, tanárainknak, a szakértő mesterembereknek, a tudósoknak, a történelmi tanuknak, mert tudjuk, hogy igazat mondanak. Hova lennénk e hit nélkül? — A vallási dolgokban hiszünk Istennek, mert tudjuk, hogy igazat mond. Kinek is hinnénk, ha nem Istennek? Az ember csalódhatik, Isten nem. Tudjuk, kinek hiszünk: az Úr Krisztusnak, aki vérével, halálával és feltámadásával pecsételte meg szavai igazságát.

Boldogok, akik hisznek! De jaj azoknak, akik hibájukból elvesztik hitüket. «Aki nem hiszen, az már elítéltetett» (Ján. 3. 13.). Azért nagy gondossággal *óvd hitedet*. Kerüld a hitellenes könyvet: csak a balga kíváncsi a méreg ízére. Kerüld a hitellenes beszédű embert: fertőzött az és fertőzést terjeszt. Gyakran kérd Istentől a hit kegyelmét.

* * *

Az isteni Barány eledele valami egészen különleges... Jézus szereti a liliomokat! Azért az Anyaszentegyház kertjében sohasem hiányozhatnak a liliomok, az ő számára külön ápolni és gondozni kell azokat. Mily szívesen járkal ő ezen virágok között és megittasul azok illatától! Minő élvezetet talál tiszta fehérségükben. Igen, a liliomok közt időz legszívesebben, ott bizonyosan megtalálható.

S a liliomok bőségesen az Eucharisztia közelében fakadnak. A szent eucharisztikus fények sugárzásában oly könnyű tisztán és ragyogón élni. Hiába követelődzik a Vér sárkánya, könnyűszerrel győzünk felette. Ezernyi akadályhegyeken is elérünk Oda, ahol a Barányt a virányokon csak azok követhetik, akik mocsoktalanul éltek.

Ha nem volna semmi más indítóokunk, csupán az, hogy az Eucharisztia révén tisztán, harmatosan és hófehéren védhetjük meg liliomunk havas szirmait, már elégséges volna ahhoz, hogy nagyon, de nagyon szeressük az Eucharisziát.

Rajta, szívüink minden forróságával tegyük is meg ezt!

P. Fenyvesi Jeromos O. P.

«Békesség veletek! Az Úr Jézus tudta, hogy kell a szívnek és a léleknek ez a megpihenés, hogy az ő dicsőségén és a saját megszentelődésén tudjon munkálkodni.»
(Jézusról nev. Mária Anya.)

* * *

«Szűz Mária mellett és az ő Szíve által minden a mi életünkben irányuljon Istenre, az ő dicsőségére és az engesztelésére.» (Jézusról nev. Mária Anya.)

Farsang három utolsó napján engesztelő szentségimádást tartottunk az Örökimádás-templomban a buzgó hívek nagy részvételével. Az ünnepélyes áldások végzését Mihalovics Zsigmond pápai prelátus, Molnár László apát és Blieszner Agoston prépost urak voltak szívesek vállalni. Március 8-án délután 4 órakor megható volt a környék öt elemi iskolája közel ezer növendékének engesztelő ájtatossága. Kiss István templomigazgató intézett beszédet a gyermekekhez, akik oktatóik felügyelete mellett példás fegyelmezettséggel vettek részt az ájtatosságon. Március 9-én került bemutatásra a 9 órás misén Fleischer Antal v. operaházi karnagy sikeres szerzeménye az «engesztelő mise». Ugyanaz nap este szentséges körmenet fejezte be a negyven órai szentségimádást.

Új Oltáregylet alakult Keszegfalván. Kísérje az egylet munkáját a szentségi Jézus áldása.

Legközelebbi tanácsülésünk a közbeeső nagybőjt miatt május 10-én lesz.

Lelkigyakorlatok lesznek központunkban (IX., Üllői-út 77.): április 6—10. a fájdalmas Szent Szűzről nevezett kongr. részére. Tartja: P. Jámbor László S. J. — Április 12—16. keresztény anyák kongr. részére. Tartja: P. Csávossy Elemér S. J.

Olvassuk összejöveteleinken a lelki elmélyülés kiváló könyveit:

Erdey Ferenc: *Elmélkedések könyve* 2 kötetben. Az első kötet a lelki életre való meghívásról és a lelki élet sokoldalú szépségéről, az igazi Krisztuskövetésről ad bensőséges útmutatást. A második kötet a választott lelkekről és a lélek misztikus életéről nyújt eligazítást. Az engesztelés buzgó apostola a legszebb gondolatokat nyújtja legújabb művében.

Gräf-Fejes: Uram! taníts meg bennünket imádkozni. A német kiadásban 25.000 példányban megjelent nagyszerű munka sikerült magyar fordítása. Az imádság lényegéről, rendeltetéséről ritkán szól oly közvetlenül könyv, mint ez a kötet. A második részben nyújtott gyakorlati útmutatások különösen értékesek. A fordító igen hálás feladatra vállalkozott a mű közkinccsé tételével.

Schermann Egyed: A keresztény tökéletesedés. A jeles szerző kiváló írók gondolatai nyomán állította össze művét. Részletesen megismert az tökéletességről, annak akadályairól. Majd reámutat a tökéletesség megszerzésének eszközeire, végül az erények gyakorlására. Igen hasznos, gyakorlati mű.

P. Szalóczy Pelbárt: Az elmélyülés napjai. Az önálló cikkekkel összeállított mű a két gondolat szolgálatában áll: Jézus és a lélek közötti viszony; a lélek önmagába nézése. Az elmélkedők kedvenc könyve lesz.

Krisztus frontján. Az Actio Catholica budapesti Központi csoportbizottságának beszámolója az 1942. évben végzett munkájáról. Színes képet nyújt a bizottság értékes apostolkodásáról.

Fenti könyvek a Szent István Társulat kiadásában jelentek meg és kaphatók Bpest, IV., Kecskeméti-u. 2. sz. alatti könyvkereskedésében.

TELJES BÚCSÚK.

Április 4-én (a brüsszeli csoda napján), április 5-én Szűz Szent Júlia napján, április 23., 24. (a szentsír ötszöri látogatásáért), április 25-én, húsvét napján, az egyéni imádási óra napján, a hó első csütörtökén és pénteken, egy tetszésszerű napon.

GIMASZÁNDÉKUNK

Hiszek Jézus Krisztusban, aki kízzaték Poncius Pilátus alatt, megfeszítették, meghala és eltemették.

Hiszekegyünk örömteljes hangjaiba mint valami gyászszolozsma komor akkordjai vegyülnek bele a negyedik ágazatnak a szavai. Alig teszünk hitvallást a világ Teremtője és Megváltója mellett, máris nagy bánaterzéssel kell beismernünk az emberiség nagy bűnét, a Megváltó megfeszítését. Örök tragédia, hogy az ember nem fogadja megértéssel a feléje nyúló isteni kezét, hanem hátátlanul eltaszítja. El akarja némitani Isten figyelmeztető szavát, nehogy megzavarja bűnös kedvteléseiben.

Nagycsütörtök fenséges estéjén, mikor az Üdvözítő szeretetének csúcsteljesítményét, az Eucharisziát alapítja, mikor főpapi imájában megható bizonyítékát nyújtja az emberek iránti odaadásának, mint valami kontraszt hat az ember lelkére a Getszemáni-kert árlási jelenete. Az önzetlen szeretettel szemben az önző mammon imádata. Megfeszül a Mester kezein a kötelék s kezdetét veszik a passió megrázó jelenetei. Szomorú állomások: Annás, Kaifás, Heródes, Pilátus háza. Mindmegannyi megalázás. Halandó emberi hatalmasságok mondanak ítéletet a halhatatlan Istenember felett. Nem tudjuk, hogy mit is csodáljunk: Isten nagy irgalmát az emberek iránt, vagy az ember gonoszságát Istennel szemben. A keresztút megrázó jeleneteinek szomorúságát csak kevésbé enyhíti a jeruzsálemi asszonyok sírása és Veronika asszony jámbor részvéte. A kép sötét marad.

Jeruzsálem szégyenteljes helyére a Golgotára hurcolják a Megváltót. Kivégzések helye a megbélyegzett agykoponyák hegye. Meggyalázó a hely és meggyalázó a kivégzés módja is: keresztrefeszítés. A gonoszság szinte kitombolja magát nagypénteken. A két ácsolatlan gerenda mint valami borzalmas halálos ág mered elénk. Az élettelen fán szenved a második Ádám, hogy jóvá tegye az első Ádámnak a paradicsom viruló fáján elkövetett vétjét. De íme még itt a keresztfán is haldokolva apostolkodik. Ellenségeiért imádkozik, Anyjáról, tanítványáról gondoskodik, gyilkost oldoz fel, majd saját lelkéről végrendelkezik. Mint a lenyugvó nap szinte sziporkázva ontja sugarait a homályba boruló tájra, a haldokló Istenember is jószág Szívének utolsó szeretetsugarait löveli a kihűlt szívű világra. Beteljesedett évezredek próféciája. Csendesen elpihen. Istenhez méltó stílszerűség. A gyászoló természet, a megnyitott sírok feltámadottjai, a százados elismerő szavai perdöntően bizonyítják: Isten Fia volt.

Elindul a világ legmeghatóbb gyászmenete a nagy Halottal arimateai József kertje felé, hogy nyugovóra helyezze a megpihent Mestert. Mily csend. Születésekor, temetésekor is csak a leghívebb, legegyszerűbb lelkek asszisztálnak. Ez is milyen stílszerű. Bezárul a kriptá ajtaja, mellette már csak a gyáva ellenség szolgálalkú őrsége virraszt. Lélekben megindulva borulok le nagy Halottunk sírja előtt. Megköszönöm, hogy értünk és értem is mindezt megtette. Most világlik meg előttem a kereszt misztériuma, most látom vallásom mélységes megalapozottságát. Megilletődve nyílik ajkam imádságra: Imádunk Téged Krisztus és áldunk Téged, mert szent kereszted által megváltottad a világot!

K. I.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.